

Till Statsministern.

Det kan icke vara Eder obekant att den regelbundet återkommande arbetslösheten som gör hvarje vinter till en tid af ökade lidanden och fördubbladt stände för en del af den arbetande befolkningen, detta är utan tvifvel en verkligt fruktansvärd utsträckning, synnerligast här i hufvudstaden. Tusentel och låter tusentel ha i månader trots alla försök att skapa sig arbete måst gå utan sysselsättning, och då ej få af dessa olyckliga ytterligare hafva hustru och barn att försörja borde man utan någon som helst öfverdrift börja uppskatta deras antal, som i denna stund här tillida nöd, i följd af arbetsbrist, icke i tusental utan i hundra tusental.

För att visa att dessa våra uppgifter om nödens stora utsträckning äro endast rätt för väl grundade, bifoga vi ett antal till oss inkomna listor uppbyggande omkring 1300 namn på arbetslösa och insambalade under löppett af de senast förflutna 20 dagarne. En planmessigt bedrifven officiell undersökning skulle gifvetvis ha levererat en långt högre siffra. Men äfven de ytterst ofullständiga uppgifter

vi kunna utskaffa vittna i all sin na-
kenhet om ett sådant slände som borde
vara förtjent af statsmakterna tagas
i allvarligaste öfvervägande.

Klart är att arbetarklassens nöd är så
dan, som har sig uttryckt i de under-
stödkassor af alla slag, som arbetarne
sjelva uppställt äfvensom i flera hui-
spänniga misshandlingar för nödlidande
kannorater, icke kan förlägenhet emot
en så vidt utbredd nöd, och i en högre
grad kan den s. k. välgörenhet, som öfver-
går från de egendomsbesittande klasserna för-
liknas vid en droppe i havet. Här måste
andra, större krafter hui. Och det är der-
för vi på uppdrag af Socialdemokratiska
förbundet och Fackföreningarnes central-
komité, hvilka förestädat den ofruktbara
den undersökningen om arbetslöshetens ut-
sträckning i Stockholm en uppdrag som
ytterligare bekräftats på en af omkring
4000 personers besökt möte af de arbets-
lösa vid Liu-Jans, vända oss till Eder
såsom regeringens fästaste man med
uppmaning att använda Eder inflytande
hii att skaffa de hungvande bröd och
de arbetslösa arbete.

Efter vår öfvertygelse är det samhällets
skyldighet att se till att samtliga dess med-
lemmar kunna få föra en meningsfull och värdig
tillvaro. Och det måste anses vara statens
eller eftergiftliga pligt att ingripa hui ut-
jämmande och afhjälpsande af sådana sam-
hälleliga misshändelser som en hui-
satskraftiga, arbetsdugliga individens

utan något som helst eget förvärande råka i
sländel, fast de ingenting annat och högre öns-
ka än att med örligt och samhället gagnen-
de arbete förtjena sinnet och de sinas upp-
hälle.

Att staten också på detta sätt fattat sin upp-
gift, att den har både rätt och pligt att bispånga
samhällets lagar som i en enda annan afseende an-
se sig betydligt, derom behöfra vi helt säkert
icke mer än erinra Eder. Det är ju med hui-
stämning af denna grundsats som egare hui jord
och industriella anläggningar anse sig kunna
na fördraga statens ingripande för att genom
fufagsaftningen för sin egendoms värde
höjdt hvad är rätt en del jordägares förord-
gar på skatteindraget eller krusarredatorer
nas begäran om avseende af gifternas nedläg-
ning annat än sådana angiffrats på hela sam-
hället från vissa samhällsklasser? Eller för
att begära ännu en annan exempel, när en
af regeringen sjelf tillstat komité nyss-
bratt vi böra föreslå de enskilda jernvä-
garnas inköp af staten, har icke det ut-
tryckligt angiffrats skälet därför varit fri-
görande af det kapital, som af svulstiga
kapitalister nedlagts i dessa anläggningar?

Vore det med sådana exempel för ögonen
verkligen för mycket begärt om staten för en
gång gjorde en grepp i sin för närvarande
ju så öfverfyllda kassakista hui fördel,
icke som alltid fönt för någon grupp inom
de egendomsbesittande klasserna utan för de
öf- och lättsärliga i samhället, för dem på hvil-
ka stora skyldigheter lagts, men att hvilka
inga rättigheter förläns, för dem, hvilka

luckigt bär upp samhällsbyggnadens glän-
sande äfverlager, för arbetarne med en ord!

I förhoppning att Ni i likhet med oss
mått kunna af oss vår auktoritet berättig-
gad och i förhoppning af en att svenska rikets
daden icke skall risa sig likgiltigare för
öfvermått elände inom de arbetande klas-
serna än inom samhällslager, som trots sin
betyck dock ej i aflägsnaste mån jem-
förligt få smaka på hvad nöd vi säga lem-
na vi härmed de arbetarnes sak i Eder
hand, i det vi hien sist blott säga oss fri-
heten att förslagsvis hien Eder till bepröfande
framhålla följande önskingar:

1:ö direkt statsunderstöd hien afhjertpande
af ögonblickets nöd;

2:ö Skyndsamt påbörjande af redan bestu-
tade allmänna arbeten, för statens räddning
med garantier mot arbetarnes oskäligen
nedföressande.

3:ö Rådhjerta lån af staten hien de kommu-
ner hvilka en villiga att hjälpa lömna an-
slas hien utförande af offentliga arbeten.

Stockholm den 6 februari 1887
E. Nordman. G. J. Hanson. E. O. Borg.
J. M. Engström. Axel Danielson